

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiryło

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z wniosku T. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o wysokość kapitału początkowego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 sierpnia 2010 r.,

zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 grudnia 2009 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2009 r., Sąd Apelacyjny odrzucił na podstawie art. 130² § 3 k.p.c., jako nieopłacone, zażalenie wnioskodawczynie T. W. od postanowienia tego Sądu z dnia 28 października 2009 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o wysokość kapitału początkowego. Wnioskodawczynie wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 2 kwietnia 2009 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 listopada 2007 r., która została odrzucona postanowieniem tego Sądu z dnia 28 października 2009 r. (jako niedopuszczalna - art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c.), po ustaleniu przez Sąd wartości

przedmiotu zaskarżenia w sprawie na kwotę 8117,66 zł. Zażalenie na to postanowienie złożył pełnomocnik wnioskodawczynie, nie uiszczając opłaty podstawowej przewidzianej w art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.), wobec czego zostało ono odrzucone (postanowieniem z dnia 2 grudnia 2009 r.). W zażaleniu na to postanowienie, pełnomocnik wnioskodawczynie, wniósł o jego uchylenie, zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 130² § 3 k.p.c. „polegające na błędnym uznaniu przez Sąd Apelacyjny, że zastosowanie znajdzie przepis art. 130² § 3 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji, pomimo iż zastosowanie powinien znaleźć przepis art. 130² § 3 k.p.c. zmieniony ustawą z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 234 poz. 1571)”, oraz . art. XV § 1 oraz XVI § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku - Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 297 ze zm.) „poprzez zastosowanie tych przepisów, mimo iż nie znajdują one zastosowania w sprawie”. Pełnomocnik podniósł, że powołane przez Sąd Apelacyjny przepisy wprowadzające k.p.c. nie mogą znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż art. XV § 1 i XVI § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. dotyczą postępowań toczących się jeszcze przed wejściem w życie obecnie obowiązującej ustawy - Kodeks postępowania cywilnego przed dniem 1 stycznia 1965 r. W jego ocenie Sąd Apelacyjny pominął fakt, iż tocząca się sprawa wszczęta została w czerwcu 2007 r., a art. XV § 1 i XVI § 1 przepisów wprowadzających k.p.c. rozstrzygają jedynie jakie przepisy znajdą zastosowanie w sprawie, w przypadku postępowań wszczętych przed wejściem w życie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz jakie w przypadku wniesienia rewizji albo zażalenia, gdy zapadło już orzeczenie sądu pierwszej instancji w sprawie kończącej postępowanie w sprawie. Oznacza to, w ocenie pełnomocnika, że ponieważ przepisy art. XV § 1 i XVI § 1 nie dają odpowiedzi jakie przepisy znajdą zastosowanie w sprawie, należy stosować przepis art. 130² § 3 k.p.c. w brzmieniu znowelizowanym tj. obowiązującym od dnia 1 lipca 2009 r., gdyż dotychczasowy przepis art. 130² § 3 k.p.c. stanowiący, iż sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty pismo wniesione przez radcę prawnego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (w tym zażalenie) podlegające opłacie w

wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia już nie obowiązuje. Z tego też względu, niedopuszczalne było zastosowanie przez Sąd przepisu art. 130² § 3 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji i pominięcie faktu jego uchylenia, a tym samym Sąd Apelacyjny powinien wezwać pełnomocnika wnioskodawczyni do uiszczenia opłaty pod rygorem odrzucenia zażalenia.

Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2010 r., II UZ 6/10, Sąd Najwyższy odroczył rozpoznanie zażalenia do czasu rozstrzygnięcia przez skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego zagadnienia prawnego w sprawie II UZP 4/10, czy podlega odrzuceniu nieopłacona skarga kasacyjna złożona przez adwokata po dniu wejścia w życie z dnia 1 lipca 2009 r. ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, która uchyliła (w art. 1 pkt 3 lit. a) art. 130² § 3 k.p.c., jeżeli nie został on uprzednio wezwany przez sąd we właściwym trybie do usunięcia tego braku (opłacenia skargi).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione.

Uchwałą siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2010 r., II UZP 4/10, której nadano moc zasady prawnej, przesądzono, że nieopłacona skarga kasacyjna złożona przez adwokata lub radcę prawnego po wejściu w życie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw podlega odrzuceniu w razie niewykonania zarządzenia wzywającego do opłacenia skargi (art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 130 § 1 k.p.c.). W ocenie składu rozpoznającego zażalenie, uchwała ta znajduje zastosowanie także do zażalenia jako jednego ze środków zaskarżenia regulowanego uchylonym art. 130² § 3 k.p.c. złożonego przez adwokata lub radcę prawnego po wejściu w życie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, od którego nie wniesiono opłaty podstawowej, biorąc także pod uwagę że dotyczy ono postanowienia odnoszącego się do złożonej skargi kasacyjnej (odrzucającego skargę).

W rozpoznawanej sprawie zażalenie wnioskodawczynie zostało wniesione w dniu 17 listopada 2009 r., a więc po dniu 1 lipca 2009 r. (dzień wejścia w życie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw), tym samym, odrzucenie go ze względu na jego nieopłacenie bez uprzedniego wezwania profesjonalnego pełnomocnika do jego uzupełnienia przez uiszczenie opłaty podstawowej było nieuzasadnione.

Tym się kierując Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.